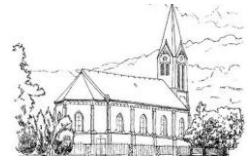

Imádkozzunk!

Egyikünk se tudja, mit hoz elénk a holnap, bár sokszor szeretnénk legalább egyszer-egyszer előrébb látni. Jó lenne tudni, hogy döntéseinknek jó következményeik lesznek, gyermekeink boldog életet élnek majd, és mi egészségben éljük meg idős napjainkat! Mégis, Uram, most azt a teljes sötétséget köszönöm neked, amellyel jótékonyan rejtetted el a jövőt. Köszönöm, hogy nem hagytál más lehetőséget számunkra, mint hogy bízzunk benned, és erős hittel kapaszkodjunk szereteted-be. Mert ha nem akarunk félelmet, aggodást, rettegést az életünkbe, ha nem akarjuk a „minden mindegy” lélekölő érzését, akkor nincs más utunk, mint az, hogy kiborulás helyett leboruljunk előtted, és elhiggyük, hogy Te a legjobbat tervezted el nekünk. Így legyen ebben a hónapban is, hogy a szeretteinkre emlékezve hálaadással álljunk meg előtted, hogy voltak olyanok körülöttünk, akik szerettek, emeltek, és hozzánk tartozhattak. Ámen!

Özv. Mészáros Kati

Református reformáció

„Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” Máté 15-16

Reformáció emlékünnepére készülve néhány elgondolkodtató kérdést szeretnék feltenni a Kedves Olvasóknak. Mit jelent napjainkban protestánsnak lenni? Érezzük-e a reformátori alapelvek fontosságát a XXI. században?

Először Luther Márton (1517. október 31.), majd őt követően Kálvin János és a reformátorok egészsora harcolt a hitből való megigazulás tiszta evangéliumi tanítása mellett (Róma 3,20-28). Hirdették, hogy az ember Isten kegyelméből, Jézus Krisztus váltsága által nyer üdvösséget, és nem a törvény vagy a jócselekedetek révén.

Akkor a reformátorok vallották a *folyamatos reformáció* elvét, vagyis az állandó önvizsgálatot, hitünk, egyházunk, szokásaink megvizsgálását, az Ige mérlegére helyezését.

Ma sokan úgy gondolják, a pénz az, ami megtart, vagy a baráti kapcsolatok, a befolyásos emberek ismeretsége, vagy egy-egy jó pártban való lét. Vannak, akik különböző keleti vallásokban keresik a „megigazulás” lehetőségét.

A reformáció, vagy inkább Isten igéjének újrafelfedezése helyrebillentette az akkor élő embereket. Isten igéje naponként helyre akarja tenni a mi életünket is. Arra a helyre, amelyre az Isten eredetileg teremtette, s újrendezni értékrendünket, dolgaink fontossági sorrendjét.

Hitvalló egyház vagyunk, s hadd tegyem fel a kérdést: miről tesz vallást a mi életünk? Krisztus kérdése ez: „Ti pedig kinek mondotok engem?” Kinek mondja a mai református ember Krisztust? Mit árul el rólunk a munkatársunkhoz, szomszédunkhoz, testvérünkhöz fűződő viszonyulásunk?

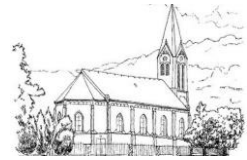
Reformátoraink munkájának csak akkor van igazán haszna, ha a ma élő ember engedi, hogy Krisztus számunkra is feltegye ezt a kérdést. Az Ő kérdése elől nem lehet kitérni. Erre neked és nekem is meg kell adnom a választ. Reformációi bűnbánati hétnek a végén engedjük, hogy bennünket is megvizsgáljon Isten: valóban az számomra Krisztus, akinek Péter vallotta? Ha igen, akkor tudom, hogy keresnem kell az Ő akaratát mind az írott, mind a hirdetett ige által, s elfogadnom azt, hogy az Ő végtelen kegyelme az én bűnöm terhét is elveszi. Ha ezt az ember által „értehetetlen kegyelmet” megéreztem, akkor törekszem arra, hogy Isten dicsőségét és az embertársam javát szolgáljam.

Ezért kérünk kell Isten vezetését, naponként megreformáló, visszaalakító Szentlelkét, hogy mind beszédünkben, mind cselekedeteinkben vallást tehessünk arról, hogy mi Krisztushoz tartozunk:

**„Itt az idő, hogy a Lélek vezessen
s azt tegyük, amit az ÚR ma ránk kívíró:
Nékjünk kell újjászületnünk, úgy lesz csak
majd református reformáció!”**

(Bódás János: Református reformáció)

Módi József az Aradi Ref. Egyházmegye esperese
(Forrás: *Presbiter* – 2012. szeptember-október)

Bibliaóra Krisztus követéséről

- Joó Sándor igehirdetése kapcsán

„És foglaltosak valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében, és a könyörgésekben.” Apostolok Cselekedetei 2,42

A régi református teológusok Jézusnak a földi életéről kétféle állapotot különböztettek meg: a megaláztatás és a felmagasztalás állapotát.

Megaláztatása akkor kezdődött, amikor a betlehemi éjszakában felzendült a karácsonyi angyalok örömeke, és testté lett az öröktől fogva való, és örökké való ige Jézus földi személyében.

És megaláztatása tartott mindaddig, amíg a golgotai kereszten el nem hangzott az utolsó szó: *„Atyám a te kezébe ajánlom lelkemet.”*

A felmagasztaltatás állapota pedig ama első húsvét reggeltől az örökkévalóságig tart. Felemeltetett, és elfoglalta az Atya jobbján azt a királyi széket, amely az egész teremtett világ fölötti uralkodást jelenti.

De felemeltetéséig szegényként élt, nem gyűjtött vagyont, saját házra, ahol fejét lehajtsa. Ellenségei azt tehették vele, amit akartak. Szerény, egyszerű tanító volt, és elfogatása után kiderült, hogy az emberek számára a főpapok hatalmassága lett az erőtér. Olyanná lett, akit az emberek fejcsóválva néztek. Még Péter is háromszorosan mehtagadta, pedig fogadkozott, hogy a halálba is Jézussal tart.

Ez a szerény szenvedő szolgáló Messiás alak ma is sokakat visszariaszt a követéstől. Sőt valljuk be, a mi életünkben is sokkal népszerűbb lenne az alakja, ha diadalmas hadvezérnek, hatalmasan uralkodónak ismernénk. Egy korlátlanul uralkodónak nagyobb a népszerűsége, mint egy szegény, szelíd tanítónak.

Kedves Testvéreim! Jézus feltámadásával, és mennybemenetelével azzá vált, aminek sokan látni szeretnénk. Nehézségeinkben, nyomorúságainkban, ahol már nem számíthatunk semmi másra, belép az életünkbe a megbocsátó szeretetével, örömmel felszabadító

kegyelmével, és a legnagyobb kincessel, a megváltással.

Megfordult a helyzet: nincs már mit szégyellnünk rajta, sőt a világ legmagasabb kitüntetése, ha ez a hatalmas Úr és Király valakit a barátságával kitüntet. Csodálatos, ha az Úr Jézus közös útra hív. Sokunk szívében feltámadt már a vágy, milyen jó lett volna letelepedni a Genezáret tavának partján, amikor a csónakból tanította a sokaságot. Aztán faluról falura járni, és látni a gyógyításait, vagy hallgatni, ahogy a Hegyi beszédet mondja. Elindulni erszény, tarisznya és saru nélkül. Megtapasztalni, hogy még sincs semmi hiányosságunk.

Só és világosság lenni, hogy dicsőítsék a Mennyei Atyát. Keservesen sírni, ha lelkes fogadkozásunk ellenére mehtagadtuk az Urat. Leborulni előtte, vére által megtisztulva boldogan hirdetni az evangéliumot. Szentlélekkel megtelni, a szeretettől túlsordulni.

Itt Rákoscabán a református gyülekezetben, családi otthonainkban, munkahelyünkön. Velünk van az, aki kezdettől fogva való, aki emberként megszületett, meghalt értünk a kereszten, feltámadt, és felemeltetett. Áldásra emelt kezekkel egészen a mennybe vitetett. Az egész világ és az egész emberiség Krisztusnak az áldó keze alá kerülhetett. Ezek az áldó kezek lebegnek felettünk, mialatt imádkozunk, mialatt sírunk vagy sóhajtozunk, mialatt egy nyitott sír mellett megállunk, hogy lebecsássuk oda azt, aki a legkedvesebb számunkra. Mialatt gondterhelten járkálunk, szenvedünk és a Sátán ellen küzdünk, mialatt munkálkodunk, dolgozunk.

Jézus a mennybemenetelkor nem valami elérhetetlen távolságba távozott. Felhő takarja el a tanítványok szeméi elől, tekintete elől,

amíg újra vissza jő az utolsó ítéletkor. A felhőn a tekintet nem hatol át, de a Jézust hívó hang, a hit karja, a hívó emberi szív igen.

Itt és ma ugyanolyan gyógyír a szeretete, és boldogító ünnep a hozzákötődés, mint hajdanán. És ugyanolyan bajt okozó, ha nem rá figyelünk. Ha nem a szerény, szelíd Krisztus követése a fontos. Tanuljuk az ösgyülekezettől, hogyan erősödjék és mélyüljön a kapcsolatunk Jézussal!

„És foglalatosaik valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében, és a kenyörgésekben.” Apostolok Cselekedetei 2,42

A Krisztus legelső híveinek és követőinek az első helyen ez áll: foglalatosaik valának az apostolok tudományában. Nincs ebben valami nagyzás? Hiszen egyszerű, tanulatlan halász és mesteremberek voltak. Az apostolok tudománya két szóban foglalható össze: **Krisztus érettem.** Tehát minden napon újra és újra elmondták azt a tömérdek drága élményt a hívők körében, amit Jézussal átéltek a három év alatt. Ő meghalt, feltámadott, mennybe ment. Szem és fültanuk. Máté, Márk, Lukács és János írásba foglalták. Ez volt az apostolok tudománya, Istennek kijelentése, írott igéje. Az ösgyülekezet tagjai foglalatosaik voltak az apostolok tudományában, ami azt jelenti, hogy úgy foglalkoztak vele, mint tudós a maga tudományával. A tudós, amikor egy tudományos problémával foglalkozik, akkor abba belemélyed, csak azzal foglalkozik éjjel-nappal. Azért él.

Legyen a mi életünkben is a bibliaolvasás tanulmányozással, Istennel együtt töltött idővé!

Legyen a Szentlélek által, minden részében megérthető, felfedezhető, kedves! Formálja szívünket Krisztushoz!

Az ösgyülekezetben továbbá *„foglalatosaik valának a közösségben, a kenyérnek megtörésében”* is. Akik ugyanazon Istenben egyformán hisznek, azok külsőleg is közösséget alkotnak. A közösség olyan háromszöget jelent, amelynek egyik csúcsán Isten, és a két másik csúcsán egy-egy ember áll. Jézus is jelenlétét legalább két vagy három embernek ígérte: *„Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, én ott leszek közöttük.”* Máté 18,20

Minden emberi válaszfalon felülemelkedve egységgé kapcsolódnak Isten által való közösségben. Az úrvacsora ennek kifejeződése, ahol testvérként elfogadjuk egymást az Istennel való közösségben. Elhanyagolása a közösségi életből való kiszakadást idézi elő.

Végül az ösgyülekezetről ebben az igeversben a közös kenyörgésről olvashatunk. A legbensőbb személyes kéréseinkkel a közösség és saját életünk megsegítéséért imádkozunk Istenhez. Ez teljesen őszinte megnyilvánulása a lelkünknek. A többiek előtt is feltárul, mi az, amivel küzdünk, miben tudnak erősíteni. A magasztos célokért közösen Isten elé állni, azokat hittel elkérni.

Aki növekedni akar a hitben, fejlődni a lelki életben az ösgyülekezet példáján keresztül megtapasztalja, hogy itt és ma ugyanolyan boldogító az Úr Jézushoz kötődni, egy életen át. Áldott Krisztus követést!

Ámen.

Kele Károly

„Istenéi vagyunk; tehát neki éljünk és neki haljunk meg. Istenéi vagyunk; tehát minden cselekedetünket az Ő bölcsessége és akarata igazgassa. Istenéi vagyunk; tehát Őrá, mint az egyedüli helyes célra kell irányulni életünk minden részének (Róm 14,8 vö. 1Kor 6,19). Ó, mily nagy előhaladást tett az, aki megtanulván azt, hogy ő nem önmagáé, a maga felett való uralmat és igazgatást a saját értelmétől elvette, hogy azt az Istennek tulajdonítsa!”

Kálvin: A keresztyén vallás rendszere 3.7.1

Nemes Erzsébet

LUTHER

A terem tömve, feszült csend van.
A viharvert wormsí falak
lélekdermesztő komolyságban
zord vádaktól visszhangoznak:

„Istenkáromlás! Eretnekség!”
Szörnyű szók csattogva szállnak...
A tömeg izgatott, lázban ég:
ennyi bűn csak halált várhat.

Luther áll és keményen hallgat.
Lélekharcát már megívta.
Vallani ő csak egyet vallhat,
kár minden szó, minden vita.

Jöjjön börtön, és jöjjön halál,
száz veszély és ezer örvény:
Ott fenn az ormon, ahol ő áll
más a rend és más a törvény!

Nem ember írta, hanem Isten.
Abból elvenni nem lehet,
és nem tehet hozzá senki sem!
Ez az amit ő hirdetett.

S körülte tovább dúl a szóharc,
záporoz a szitkok nyila.
Gyűlölködve nézi száz meg száz arc
s kiáltja, hogy „vonja vissza!”

Tovább hallgatni nem lehetett.
S szólt Luther hős-szerényen:
„Itt állok... másként nem tehetek!
Isten engem úgy segítjen!”

Lukátsi Vilma

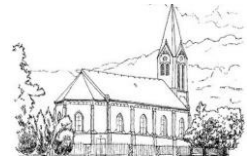
WITTENBERG

Október utolsó napja már.
A látóhatár
fénylő napkeltet ígér:
„Az igaz ember hitből él...”

Az a korszakváltó hajnal
megajándékozta a világot:
Szöget és kalapácsot
adott egy szerzetes kezébe.
...Amíg a vártemplomhoz ér:
„az igaz ember pedig hitből él...”
– suttogja, még csak önmagának,
de az egész világnak
szól attól kezdve az üzenet,
a kapura kiszögezett hitvallása sok
éjszakának...

A kinyitott szent Bibliának
fölismert igazsága beszél:
„Az igaz ember hitből él!”

...mert fújt a Szél
azon a kora reggelen,
nem maradt többé rejtelem,
hogy Isten szereti a világot
önmaga adott váltságot érte
Fia halála által!
S mert Ő mindent megfizetett,
azért nem lehet elveszett,
senki, aki hisz Benne!
Hisz, szeret és remél...
„Az igaz ember hitből él!”

„Ez az óvoda olyan nekem, mint a lelki gyermekem”

Több mint 20 éve dolgozik gyülekezetünk Betlehem Óvodájában Nagyné Szikszai Katalin. 2017 augusztusától már intézményvezetőként látja el a feladatokat. Azt mondta, a légkör és a küldetés sem változott: a szerető Istenképet próbálják a gyermekek szívébe elültetni, valamint a hitéleti nevelést kiterjeszteni az egész családra. Az új óvodavezető az elmúlt egy év tapasztalatai mellett saját lelki próbatételeit is megosztotta.

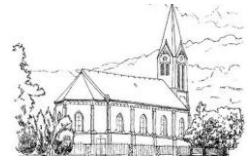
- Kinevezését megelőzően több éven át már vezető-helyettesként dolgozott az óvodában. Hogyan élte meg a váltást?

- Valamilyen szinten volt rálátásom helyettesként, hogy mi mindennel jár vezetőnek lenni, éppen ezért nem is volt nagy merszem ahhoz, hogy elvállaljam ezt a munkakört, illetve az is visszatartott, hogy nagyon szerettem a pályámat. Gyermekkoromtól kezdve tudatosan arra készültem, hogy óvó néni legyek és tudtam, ha megválasztanának vezetőnek, fel kellene adnom a gyerekek közötti munkát, ezért – visszagondolva - igazán nehéz döntés volt. Ugyanakkor azt is el kell mondanom, hogy Istentől folyamatosan olyan bátorító ígéret kaptam, amelyek arra buzdítottak, hogy induljak el ezen az úton. Visszatérően mindig Mózes története került elé, az a rész, amikor kétségei voltak és vitatkozott Istennel, hogy ő nem elég jó, nem tud úgy kommunikálni, kiállni a nép elé.

Ugyanez volt bennem is. Nem tudok úgy beszélni, nem tartom magam erre még késznek, aztán Isten az ígéken keresztül végül mindig arra mutatott rá, hogy Ő majd ad elég erőt Nekem, ahogy Mózesnek is adta Áront segítőnek. Mindig mondtam Váradi Márti néninek, hogy azért imádkozom, hogy egy olyan vezető kerüljön ide, aki hasonló stílusú, mint Ő, aki ugyanazt a szolgálatot viszi tovább, amit elkezdett. Akkor még nem gondoltam volna, hogy én leszek az a valaki. Ő bízott egyébként folyamatosan, hogy kezdjem el a vezetőképzőt, végül mire nyugdíjba ment, úgy alakult, hogy át tudtam venni a feladatokat.

- Vezetőként milyen kihívásokkal kell szembenéznie? Mi a hitvallása?

- Valóban teljesen más ez a munkakör. Azt gondoltam mindig is, hogy a gyerekekhez sokkal könnyebb közelebb kerülni, hiszen ők teljesen őszintén, az érzelmeikkel fordulnak az emberek felé, míg a felnőttek teljesen máshogy viszonyulnak. Végül rá kellett jönnöm, hogy ugyanaz a kulcs, a felnőtteket is ugyanúgy lehet motiválni, semmiben nem tér el ez, csupán még több feladat adódik. Azt tapasztaltam, hogy bár nagyobb a kihívás és a felelősség a mindennapokban, több erőt is kapok hozzá. Mivel nagycsaládban nőttem fel, (három testvérem van), mindig is fontos volt számomra a közösség megélése, az együvé tartozás. Ezért is alakult ki bennem az a tulajdonság, hogy könnyen tudok kapcsolatot teremteni másokkal és csapatban szeretek dolgozni, úgyhogy ez a

része megkönnyítette a váltást. Úgy fogtam fel, hogy most már nekem nemcsak egy csoportom van, hanem most már hozzám tartozik mind a 163 gyermek és a szülők is. Fő feladatomnak a családokkal való kapcsolatápolást és a családok hitbeli nevelését fogalmaztam meg. Úgy gondolom, nagyon fontos, hogy ne csak a gyermekekre fókuszáljunk, hanem az egész közösségre. A partnerség nagyon fontos a szülők felé is. Hogyha érzik, hogy segítő szándékkal fordulunk feléjük, támogatjuk őket, akkor ők is megnyílnak, és egyébként ez az oda-vissza kapcsolat nagyon jól működik nálunk. Bármikor bejöhetnek, bármilyen problémával és fordítva mi is, bármit kérhetünk a szülőktől, mindenben segítenek. Nagyon sok családi rendezvényünk van, ezek megszervezése természetesen több dologgal jár, de ez kell a minőséghez is. Ehhez kapcsolódóan nagyszerű volt megtapasztalnom a segítő csapatot is, a kollégák, a szülők és a gyülekezet is mindenben segít. Olyan munkatársak vesznek körül, akik szívvel-lélekkel végzik a hivatásukat, amely egyben szolgálat is. Hálás vagyok, hogy olyan csapattal dolgozhatom együtt, akik, ha bármit kitalálok, mellém állnak és azt mondják: jó, próbáljuk meg. Ezek erősítenek napról napra. A támogatói légkör mellett pedig azóta is folyamatosan kapom a bátorító ígéret Istentől, hogy igen, én küldtelek erre a feladatra és tovább kell menned. Ezekből tudok mindennap erőt meríteni.

- Nemcsak a külseje, a környezete miatt, hanem a lelkisége és a hitéleti nevelés miatt is különleges a rákoscabai Betlehem Óvoda. Hogyan gyümölcsozik a keresztény szemlélet?

- Folyamatosan várolisták vannak az intézményünkben, azonban nem elég a szép külső és a családi légkör, mindezt tartalommal kell megtölteni. Először fájt is nagyon, hogy sokan nem a lelkiség miatt jelentkeznek az óvodánkba, aztán rájöttem, ez sem baj, őket is meg lehet szólítani és ettől lesz missziós jellege a dolognak. Azt vesszük észre, hogy a mai világban a test, lélek, szellem egységéből elsikkad sokszor a lelkiség. A legtöbben azt sugallják, hogy attól jó egy óvoda, ha minél

többféle foglalkozás van, mi azonban épp ezt próbálnánk egy kicsit lassítani, vagyis, hogy ne túlterheljük a gyerekeket, hanem legyen idejük játszani, önfeledten jól érezni magukat, mindezt játékosan tanulva. Az értelmi és testi fejlesztésen túl mi a lelki fejlesztést próbáljuk megcélózni. Ehhez nagyban hozzájárulnak a reggeli áhítatok, beszélgetések. Fontosnak tartom, hogy legyen időnk meghallgatni a gyerekeket, együtt imádkozni, bibliai történeteket feldolgozni és azt beépíteni a mindennapokba. Átadni nekik, hogy nekünk nem kell szoronganunk a mai világban, van kihez fordulnunk, van egy Mennyei Atyánk, aki gondoskodik rólunk. Ezt a szerető Istenképet próbáljuk a gyerekekbe elültetni már óvodáskorban és erre nagyon fogékonyak, hiszen az itt elhangzottokról otthon is beszélnek. Ezáltal pedig a szülőkhöz is eljuthat az ige. Az elmúlt egy évben megtapasztalhattam, hogy ez tényleg egy missziós terület, sokan itt hallanak először Jézusról és nekünk nagyon fontos feladatunk van a családok felé. Ennek kapcsán először falakba is ütköztem, a tavalyi évben ugyanis kitaláltam, mi lenne, ha lennének közös családi áhítatok és meghirdettük a szülők bibliaóráját is, amire sajnos nem jöttek el. Már-már feladtam volna, aztán átgondoltam, hogy ezt a célközönséget hogyan is lehetne megszólítani, mert ugye mindenki szalad ebben a rohanó világban. Végül a kismamákra kezdtünk el fókuszálni. Intézményi lelkészünk segítségével indítottunk is most októbertől egy babamamakört, ide egyébként mindenhol várjuk az érdeklődőket – óvodából, gyülekezetből, iskolából. Azt gondolom, hogy nagyon fontos lenne ez a hármas egység: a gyülekezet – óvoda - iskola pillérét minél jobban megerősíteni, hogy mint egy kör bezárulhasson, hogy akiket megszólítunk, beépülhessenek a gyülekezetbe, és utána pedig a gyerekek mehessenek tovább az iskolába azt folytatva, amit mi itt elkezdünk. Nagyon örülünk a pozitív visszajelzéseknek és hálásak vagyunk, hogy azt hallhatjuk, a gyerekeink mennyire jól helytállnak az iskolában, valamint arra emlékeznek vissza, hogy itt egy nagyon különleges és családi légkör volt.

- Sokan nem tudják, de pályafutását – reformátusként - egy katolikus óvodában kezdte Szentendrén. Hogyan emlékszik vissza arra az időszakra?

- 1991-ben végeztem Esztergomban a Főiskolán, amikor az egyik tanárom jelezte, hogy első között indul egy keresztény szellemiségű, katolikus óvoda és engem várnának oda. Többekben is volt kétely, hogy egy református lelkész lánya egy katolikus óvodában hogyan tudja majd megállni a helyét. Én úgy éreztem, még mindig jobb egy keresztény, más vallású óvodában dolgozni, mint egy állami intézményben. Nagyon örültem annak, hogy hívő emberként nemcsak a gyermekek között dolgozhatom, hanem hitemről is bizonyosságot tehetek. Nagyon kíváncsian vártam kezdő óvónóként, hogy milyen lesz az első munkahelyem. Teljesen nyitottak és elfogadóak voltak egyébként, semmilyen megkülönböztetés nem ért, nagyon szerettem ott dolgozni és még mindig szívesen emlékszem vissza az ott töltött időmre. Végül négy évet töltöttem ott, amíg édesapám Tahitótfaluban volt lelkész, majd amikor nyugdíjba vonult, visszaköltöztünk Isaszegre, ahol nővéreim is éltek kis családjukkal. Nagyon nehéz döntés volt számomra, hogy maradjak-e ott vagy sem, még a katolikus atya is marasztalni próbált, aztán végül mégis a családom mellett döntöttem, hogy mindnyájan együtt lehessünk. Utólag kiderült, hogy jól döntöttem, hiszen Isaszegen, a református templomban ismerkedhettem meg a férjemmel.

- 1997-ben került a Betlehem Óvodába, de már előtte is közvetetten hallhatott az intézményről. Honnan a kapcsolat, kötődés?

- Amikor ez, az első szentendrei katolikus óvoda megalakult, megkeresett Dr. Füzesi Zoltán lelképásztor, hogy osszam meg vele a tapasztalataimat, hogyan is működik egy egyházi óvoda, illetve abban is segítséget kértek az ottani katolikus atyától, hogy hogyan lehet beindítani egy ilyen intézményt. Édesapámat jól ismerte, hiszen lelkészként kollegák voltak, és édesapám mesélt neki arról, hogy Szentendrén működik már egy egyházi óvoda, ahol én

dolgozom. Akkor említette Dr. Füzesi Zoltán azt is, hogy a rákoscabai gyülekezet tervezi azt, hogy visszaigényelje az óvoda épületét és elindíthasson egy református óvodát. Abban maradtunk, hogy majd megkeres, mert lehet, hogy addigra mi már hazaköltözünk. Ekkor még csak egy kiscsoporttal a – mostani Csaba Házban - működött ideiglenesen az intézmény (Budapest első református óvodájaként). Ezután én egy évet dolgoztam egy állami óvodában, na, ott viszont teljesen más volt a légkör, a csapatmunkával ellentétben a vezető arra törekedett, hogy mindenkit elszigeteljen egymástól... El is kezdtem keresni egy új munkahelyet, amikor épp szóltak, hogy az új helyen (a mostani Mézeskalács óvoda helyén, a templommal szemben) beindul a rákoscabai óvoda, négy csoporttal. Ez egy jel volt, és egyúttal ajándék számomra Istentől, nem bántam meg, hogy eljöttem Szentendréről. Ez az óvoda olyan nekem, mint egy lelki gyermek, hiszen az első perctől kezdve jelen lehettem a régi óvodában, majd végignézhettem, ahogy felépült az új épület, ami 2009 szeptemberében nyitotta meg a kapuit. Időközben GYES-en voltam, megszületett a három kislányom. Márti néni volt az egyébként, aki megmutatta az első látványterveket az új óvoda épületéről. Áprilist írtunk, csak az üres szántóföldet láttuk, nem tudtam elhinni, hogy itt szeptemberre már egy ilyen gyönyörű épület állhat. - De, de – mondta Márti néni - itt vannak a tervek, szeptemberre kész lesz és igaza is lett. Azóta is egy csoda a szívemben, hogy átélhettem ezt a folyamatot. Egyúttal bebizonyosodott számomra, Istennek micsoda hatalma van - a semmiből is várat építhet, létrehozhat egy ilyen óvodát. Hálás vagyok, hogy vissza tudok tekinteni a kezdetekre, arra, ahonnan indultunk, majd a tervekre, az építkezésre, most pedig itt állunk. Ezért is érzem magaménak ennyire ezt az óvodát, ami a miénk.

- Lelkészyermekként nőtt fel, ezáltal hogyan, mi mindenben keresztül tapasztalhatta meg Isten közelségét?

- A konfirmáció egy nagyon meghatározó pont volt számomra hitéleti szempontból, lelkileg

nagyon rákészsültem. A perőcsényi nyári ifjúsági táborok szintén megerősítették bennem azt a döntést, hogy az Úrhoz tartozom. Édesapám az egyik virágvasárnapi prédikációjában arról beszélt, hogy Istennek egy számárcsikóra is szüksége van, számárháton vonult be Jeruzsálembe, én pedig épp abban az időben gondolkodtam azon, hogy szeretném elvégezni a hitoktató képzőt. Olyan ígét is kaptam, amely arról szólt, hogy az Úrnak szüksége van rád és a te munkádra.

Ez indított végül arra, hogy elkezdjem Nagykőrösön a hitoktató képzőt, amelyet levelezőn elvégeztem munka mellett. Bekapcsolódtam a gyülekezeti munkába, azóta is részt veszek a vasárnapi gyermekórák és a nyári hittantáborok szervezésében az isaszegi gyülekezetben. Ma már a lányaim is segítenek ebben, és az is külön öröm, hogy ezáltal megmaradhatott a kapocs a fiatalokkal, gyerekekkel.

Isten közelségét a betegségben, természetesen a próbák által is megtapasztalhattam. 2013-ban volt egy gyomorműtétem – rekeszizomsérvet diagnosztizáltak nálam. Mindez csak sokára derült ki, nem vették észre a kivizsgálásokon, nem értették az orvosok, hogy mi lehet a bajom... Végül kiderült, hogy egy 7 cm-es nyílás volt a gyomorszájamon és ez okozta a rosszulleteket. Rendkívül mélyes időszak volt, odáig jutottam, hogyha itt a vég, akkor itt a vég. Közben viszont olyan biztató ígéret kaptam, mint: „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.” (Ézsaiás 43:2) Azok után, hogy az orvosok lekezelően bántak velem, nem tudták kezelni a helyzetet, Istennek mégis értékes voltam és meggyógyított. Magyarországon egyébként nagyon ritka az ilyen eset, de Istennek hála kaphattam egy olyan orvost, aki ezen a területen specialista volt, azóta pedig sokkal jobban érzem magam.

- Ugyanígy az édesapja elvesztése is egy hatalmas próbatétel volt...

- Igen éppen második gyermekünket vártuk, amikor édesapám meghalt egy tragikus baleset

következtében. Ő mindig azt mondta, hogy a szolgálata egy életre szól, nincs a nyugdíjjal vége. Azon a bizonyos napon is épp egy idős nénihez hívták, aki már nagyon beteg volt. Kérték, hogy vigyen neki úrvacsorát, menjen el egy utolsó lelki beszélgetésre. Emlékszem, még mondtam is neki, hogy ez már nem az ő dolga lenne, már nem ő a lelkésze, mire ő úgy felelt, hogy ez a néni régóta ismeri őt és ragaszkodik hozzá, neki kell mennie... El is ment, majd amikor jött hazafelé, a zebrán elütötték. Egy olyan fiatalember, akinek nem volt jogosítványa, cserbenhagyta, elment a helyszínről. Nehéz erről a tragédiáról beszélni, nem lehetett feldolgozni, annak ellenére is, hogy tudtuk, Neki meghallgattatott a kérése, hogy szolgálat közben tért haza. Visszaemlékezve, édesapám egész életében arra készült, hogy majd odaát milyen jó lesz az Úr Jézussal együtt lenni, ez erősített, hogy elfogadjam azt, ilyen hirtelen kellett elveszítenem őt. Mindenki arról beszélt, hogy úgy szerette őt Isten, akkor hogy tehetett ilyet, nekünk pedig bizonyosságot kellett tenni, hogy nem azért történt meg, mert rosszabb ember volt, vagy jobb volt... Isten terve ez volt. Nagy csoda egyébként, hogy miután az úrvacsorát odaadta a néninek, Ő meggyógyult és ezután még három évet élt. Amikor megtörtént, féltem attól is, nehogy valami baj történjen a babával, de utólag tudjuk, Istennek ez volt a terve. Sári születése adott ugyanis erőt édesanyámnak is, a testvéremnek is ekkortájt született gyermeke, így volt feladat az unokákkal és én is ezen keresztül éreztem, hogy nem hagyott el az Isten. Ahogy a betegségemnél, ennél a tragédiánál is – visszagondolva – példátlanul tapasztalhattam meg Isten megtartó erejét. Pedig nekem a legmélyebb, legszorosabb kapcsolatom édesapámmal volt, azt az embert veszítettem akkor el, aki a mindenem volt, a példaképem. A gyászfolyamatban ugyanakkor tényleg megélhettem, hogy ahogyan ő volt a földi édesapám, úgy ezek után a Mennyei Édesatyám is ugyanúgy gondoskodik majd rólam, csak már nem ő rajta keresztül. Időközben az emberi biztonság fogalmát is elengedtem, én ugyanis egy félősebb, gátlásosabb gyerek voltam, majd mindig azt kellett megtapasztalnom, hogy az

emberek, akik körülöttünk vannak, változhatnak és nem az emberekben kell bízni. Ugyanezt éreztem, amikor Márti néni is nyugdíjba ment, hogy jaj, majd ha ő elmegy, hogy fogom megállni nélküle a helyem, mintha egy mankót vennének ki mellőlem, ám akkor is azt az ígét kaptam, hogy „minden gondotokat öreá vessétek, mert neki gondja van rátok”. Minél idősebb az ember, annál inkább azt érzi, hogy az Istenbe vetett bizalom valóban egy folyamat. Olyan, mint a gyémánt csiszolása, mindig egy kicsit dörzsöl belőlem, egy picit alakít az Ő formájára. Apró lépésenként próbál tanítani és nevelni minden élethelyzeten keresztül. Számomra erről szól a hit, ezért vagyok hálás.

Mészáros Kata

„Krisztus keresztjében, mint egy kőtűző színdarabban, Isten semmihez nem fogható szeretete kerül előtérbe az egész világ szeme láttára. Valóban Isten dicsősége fénylik fel minden földi és mennyei teremtményében, de nem ragyogóbban, mint a keresztben, ahol csodálatos változás történt. Itt ment végbe minden ember ítélete a bűnért, és a bűn büntetésének elszenvedése helyett az ember számára eljött a szabadítás. Röviden szólva, az egész világ megújult és minden dolog a helyére került.”

Kálvin: Magyarázat a János evangéliumához II, 73;

„...A kereszt átkozott volt nemcsak emberi vélekedés szerint, hanem az isteni törvény rendelkezéséből kifolyólag is (5Móz 21,23). Midőn tehát Krisztus keresztre feszítették, Isten átká alá adja magát. És ennek így kellett történnie, hogy minden kárhóztatástól, amely bűneink miatt ránk várakozott, vagy inkább ránk nehezedett, megmenekedjünk azáltal, hogy ez Őreá vitetik át.”

A keresztyén vallás rendszere 2.16.6

dr. Szemethy Géza: **HITVALLÁS**

Forrás: Hozsánna énekek, Nagyvárád 1937.

1. Református magyar vagyok,
Az egy Istent félem,
Üdvöt mástól nem is várok
Sem földön, sem égen.

Még ha egykor a halálnak
Rám borul is árnya,
Ott se leszek – a Krisztussal
Kéz a kézben járva –
Elhagyatott árva.

2. A keresztet tűrőn-békén
Bűnös szívünk hordja,
Az Úristen hajlékának
Csillagos a tornya.
Ragyogj is, ó áldott csillag:
Jézus a világra,
Hogy útját a bűnös ember
Magas mennyországba,
Hozzád megtalálja.

3. Erős tornyán szent Sionnak
Őrhelyem megállom,
Amin csüggök, amiért élek
Nem ábránd nem álom:
Hogy a bűn e rút világát
Összetörje, tépje
S a romokból újjászülvé
Öltöztesse fénybe
Isten szent Igéje!

4. Szent nevedre térjen Atyánk
Dicséret, dicsőség,
A Fiúval s Szentlélekkel,
Kit imád a föld s ég!
Szentháromság egy Úristen
Tart meg szent hitemben
S ahol trónolsz, énnekem is
Ott legyen hazám fenn,
Mindörökké, Ámen!

„Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot...” Zsoltárok 36,10

Nemrégiben hallhattuk Füzesi Judit csodálatos ígéhirdetését templomunkban is, s ez a bizonyágtétel arra készítetett, hogy én is ezúton adjak hálát Istenünknek mindazért a sok csodálatos dologért, ami a közelmúltban életemben történt (új albérlet, munkahely, stb.). Hiszem, hogy minden körülmények között van okunk a hálaadásra a szabadításért, a kegyelemért, az ÚR irgalmáért, még akkor is, ha számunkra kellemetlen vagy éppen „rossznak” vélt dolgok történnek – hiszen minden a javára válik annak, aki Benne hisz és bíz.

A zsoltárok is olyan emberek hitvallását, imádságát tárják elénk, akik megtapasztalták, hogy Isten állandó társunk „beszélgetőpartnerünk” örömben és bánatban, üldöztetésben és győzelemben egyaránt. Szól emberről, Isten – ember kapcsolatáról, hitvallás, felkiáltás, dicséret – sőt az eljött és még eljövendő Messiásról, Jézusról is. (Az Újszövetség pl. 104 zsoltárverset idéz!)

A 36. zsoltár 10. verse azonban okfejtés is. Kiindulópontja: Isten és az élet is a világosság forrása – s mindezek olyan pótolhatatlan értékek, melyek lételemei a földi életnek, s amikből naponként táplálkozunk kell/ene!

Az ÚR szüntelen munkálkodik – Ő az élet, boldogság, egészség, megtartó erő testi és lelki szükségleteinkben, töltődés, felüdülés is egyben.

A görög filozófusok úgy vélik, az élőlényeknek két fajtája van: - a LÉTEZŐ – folyamatos állapotában, örökké létező, korlátok nélkül – kezdet, vég nélküli – ilyen az ÉLŐ Isten, s a – LÉTESÜLŐ – mely létrejön valameddig, van, létezik, majd elmúlik (mint pl. a kedv, fizikai erő, életszakaszok...)

Az emberi létminőség viszont Istennel való közösségben élhető meg, pl. egy fárasztó nap után, hogy „valóban élek” – szemben az „épphogy élek” erőtlen, életnélküli állapotával. Erre válaszol Dávid a zsoltárban: „Az Úrnál az élet forrása – a hétköznapi sodrások, munkahelyi, családi gondok között is! Ezért bátran nyúlunk az Ige bizonyosságához és az imádság fegyveréhez!

Isten válaszol, s Ő képes megújítani, felüdíteni. Fel – „üdülés” – ugyan egy többhetes utazás is, de a tervek, előkészületek, költségek miatti hercehurcában kérdés: visszatérve, nem érezzük-e fáradtabbnak magunkat,

mint üdülés előtt?! Sokszor csak élmények, emlékek maradnak, s fizikailag talán pihenhetünk is, de a lelki enerváltság ekképpen nem tölthető fel! Egyedül Ő képes feltölteni, Ő a forrás – ezért nem érdemes máshol keresni! De Ő a világosság is. Általa látunk mi is világosságot. Bizonyára mindenki emlékszik arra, mikor alsó tagozatban babszemet ültettünk. De kevés a vatta, a locsolás – fény nélkül a növény elhal! A fény: létszükséglet. A tavasz beköszöntével milyen kellemes a bőrön is érezni a nap sugarait, a hosszú, téli időszak után!

A fény hőt is ad és látunk általa, visszaverődve megmutatja a körülöttünk lévő színeket, formákat, amik körbevesznek minket. Segít értelmezni a világot. Isten világossága: szinonima az Ószövetségben is, Isten valójára, bölcsességére, igazságára utal. Mi is az Ige kijelentése által látunk, fel tudjuk mérni saját lelkiállapotunkat, életünket. Zsinórmérték – ami által értékelés is (bűn, szentség tekintetében...)

A mai ember bár fel tudja mérni ezt, értékelni nem mindig tudja helyesen. A mai, liberális ember számára jellemző az értékelés-nélküliség, vagyis: minden érték, de valójában akkor semmi sem fontos igazán, nem élvez elsőbbséget – tehát: nincs értékítélet mennyei szempontból. Ez az érték: az életforrás, amit viszont a zsoltárossal együtt mi is ismerünk – Jézus Krisztusban lett ámenné, s az Ő életén mérjük magunkat! Ő a mérték és az érték; minden, a halál, a feltámadás, az örök élet – az Ő valósága.

Naponként életet ad s erőt, ami nem egy öngerjesztő folyamat, hanem Ő éltet akkor is, mikor azt érzed: semmi esélyed, Ő életre hív vissza. Jézuson keresztül tudom értelmezni ezt a körülöttem lévő világot, hiszen: „Őreá nézve teremtettek mindenk...” Őbenne teljességgel látjuk az életet, s az én-központú - lokális látásból – Krisztus-központú – globális látás lesz. Már nem magamra tekintek, s a mérés és az értékelés után kimondhatjuk: Uram, nálad van minden, ami a LÉTEZÉSHEZ szükséges: bűnbocsánat, örökélet, feltámadás! Csodás ajándékunk van: maga Jézus Krisztus, aki forrás és élet. Így éld minden napodat! Ámen.

Szilasi Szilvia

Én gyászolok, te gyászolsz, ő gyászol...

Semmiel sem összehasonlítható mély fájdalom, egy zsigeri ürességérzet, és mindenképpen hitünk próbája is a szeretett lény halála. Akad, aki kétségbeesésében Istent kéri számon: miért, miért vetted el, éppen őt, éppen most, éppen tőlem? Kérdések, kételyek rághatnak belül, melyek fizikálisan kimarják a belsönket, és kitépik azt az érzést, hogy a valóságban reálsan működünk. Ilyenkor egy sajátos belső zárlat lesz úrrá rajtunk, hiszen ott kellett állnunk a sírhant mellett, ahol belénk égetődött az - az érzés, élmény, ahogy hullottak a koporsóra a kemény göröngyök, vagy amikor egy marék porként befalzták a számunkra oly kedveset?! Ebben a fájdalmas, szívet megtépázó állapotban meg sem tudjuk fogalmazni, hogy méltatlanság esett rajtunk, hiszen itt hagytak bennünket! A halál fullánkja kegyetlenül fáj!! A temetés utáni időszakra tehető a legerősebb szűrőfájdalom, a legmérgezőbb fullánk, ami valaha is szíven döfte a lelkünket. Erős az elhunyt vonzása, túlságosan is azonosítottuk az embert hús-vér fizikaiságával. Tapinthatósága, érzékelhetősége elillant. Őt akarjuk vissza szőröstül, bőrostül. Tárgyi emlékeket őrzünk, fotókat őrizgetünk. Nincs ezzel baj, csak módjával és mértékkel tegyük. Azt gondolom teljes önámítás lenne megválni mindentől: lakástól, bútortól, kerttől, hogy semmi se emlékeztetessen az eltávozottal közös életünkre. Emlékképeinket se radirozhatjuk ki a szívből, elménkből, mert a világ túlsó végére is elkísérnek bennünket.

Saját gyászomra, megélt kongó lelki ürességemre visszatekintve hálás vagyok Istenemnek, hogy nem akartam nyomokat eltüntetni, emlékeimet mesterségesen eltompítani, kitépni a szívből. Hozám tartoztak. Fájdalmam minden rezdülése, fullánkja is a gyászom része volt. Nekem kellett nagyon belehalnom, ezt senki nem tudta megtenni helyettem. Újra és újra éltem a gyötrelmet, hogy azután eljöhessen a lassú, de biztos lelki regenerálódás, elengedés, belső béke, elfogadás. Természetesen később is lesznek, és vannak emlékek, hogyne lennének, de homályosulnak, kopnak, mert Mennyei Atyám szeretete folyamatosan elcsitítja őket. Nem kell ezeket megsemmisíteni, mert az Úrnak kellő időben

gondja lesz majd arra, hogy lépésről - lépésre, évről - évre kisimítsa a lelki ráncokat, felgyülemltet emlékképeket, és lehetővé tegye az egészséges újratervezést.

Hálás vagyok, hogy nem ragadott magával az az önző gyász, ami csak visszaköveteli, visszazippantani akarta a férjemet. **Köszönöm Uram**, hogy kegyelmedből felemeltél, átemeltél a gyász mély, és önző gödrein. Mert igenis az **önző gyász** megkísért. A ruhák, cipők a szekrényben, asztalnál üresen maradt hely, polcon hagyott néma telefonja, számára már soha nem ketyegő órája, fogason lógó dzsekije, műhelyben a szerszámai, tőle kapott ajándékok, általa készített tárgyak, élethelyzetek, beszélgetések, illatok, ételek, mind - mind képesek a kísértésre. **Köszönöm Istenem**, hogy mikor eljött a pillanat el tudtam őt engedni hálás, mindent megköszönő gondolatokkal. Imáimmal ajánlhattam őt a Te nagy országodba.

Kedves Testvérem, ha gyászba vagy, és tipródsz az emlékekkel, küld, kísérd hozzátartozódat felfelé, tovább az ő elkészített otthonába. Imáidba burkold be, és megbocsátó, hála szavaiddal ajánljad fel őt Krisztus védelmébe. **Ne akard őt már válaszra bírni, ne akard őt kérdezni, ne akarj már beszélni vele, se otthon, se a temetőbe, ne akarj tanácsot kérni tőle, ne akarj álmodni vele, ne neki akard kiönteni szíved bánatát, ne imádkozz hozzá!!** Engedd el, mert ilyenkor vizsgáljuk a hit, hogy bízunk-e Istenben, és egyedül benne bízunk-e, és rábízunk-e végérvényesen azokat, akiket mellőlünk elhívott. Ha ezt a lépést meg tudjuk tenni, akkor szép lassan bekopogtat az a szabadság a szívből, hogy élesen meglássuk azt a vonalat mely a látható és a láthatatlan világ között kirajzolódik. „Van” és „nincs” jelentése elfogadhatóvá lesz. Természetesen, ahogy egy betegségből való felépüléshez idő kell, úgy a gyász időszaka sem két hét. Le kell írni azt, szomorú tény, hogy ezek bizony évek, márpedig nagybetűs fájdalommal teli évek. Idő kell, hogy rendeződjön a múlt, érzékeltetni kell tudni a jelent, és kötelező tervezni a holnapot. S míg a gyógyulás csigalassúsággal, de egyszer csak beköszönt, akkor már ki fogod tudni mondani azt, amit Jób is

mondott: *„Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Ő neve.”* (Jób 1,21)

Hitünk nagy ajándékaként pedig remélve - reméljük, hogy egyszer majd odaát lélek szerint ráismerünk egymásra. Nem külső szerint, hanem színről-színre, amikor a legelrejtettebb lényeg is megnyílik az örök összetartozásban. Vegyük komolyan a gyászjelentést, amely a „földi maradványokról” beszél. Gondoskodjunk végtisztességről, feladatát betöltött testet illetően. Gyújthatunk gyertyát a sírjánál, DE NE OTT KERESSÜK! Krisztus a vigasz.

„Aki hisz bennem, nem hal meg, hanem örökké él!” (János 11, 25)

S, ne felejtjük el azt a gyógyírt sem, melyben felsorolhatjuk azt a sok testvért, akiket az Úr mellénk állított életünk gyászos, fullánkos időszakában. Akik felemeltek érdeklődésükkel, meglátogattak, támogattak anyagilag, felhívtak, programokat szerveztek nekünk, és lényükkel, idejük odaadásával vigasztaltak. Így mondhatjuk Pál apostollal együtt: *„Telé vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel.”* (2 Kor 7,4)

Ők azok, akiket az Úr, támogató anygalként mellénk helyezett. Ők a szeretett családtagok, ők a rokonok, ők a szomszédok, ők a kollegák, ők az új ismerősök, ők ülnek melletted a templomba, a bibliaórán, ők a barátaid, vagyis ők az élet/ed/emberei! Vedd észre őket, hiszen egytől-egyig ajándékok!

Ugyanis akik még itt vagyunk a földi életben, dolgunk van az „ők”-kel, és önmagunkkal. Egy biztos **ott ahol elrendezett múlt van, ott lesz békés jelen, és áldott jövő.** Így legyen minden gyászoló életében. Ámen!

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek; higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem... Az én atyám házában sok lakóhely van: ha nem volna, megmondtam volna nektek, Elmegyek, hogy helyet készítek nektek, És ha elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” (Jn.14.1,3)

Özv. Mészáros Kati

Füle Lajos:

ALÁBB SZÁLLNI

*Alább szállni... De kényelmetlen út ez!
Mi minden fennakadhat az ember!
Belekapathat a hiúság bozótja,
útjába állhat ágbogas önértet,
ős félelem a fojtó szűrkéségtől.
Visszahúzhatja vélt érdem, valós is,
elért, remélt hír, rang, pozíció, mind.*

*Alább szállni... De elhalaszthatatlan
program sokunknak mégis e világban!
Dicső, hatalmas Krisztus Úr, segíts, hogy
helyemre jussak, Arcod úgy csodáljam.*

Meribá vizei

„Izrael fiai, az egész közösség megérkezett a Cin-pusztába, és letelepedett a nép Kádésban. De nem volt vize a közösségnek, ezért összegyülekeztek Mózes és Áron ellen. A nép ekkor Mózes ellen fordult, és ezt mondta: Bárcsak elpusztultunk volna, amikor testvéreink elpusztultak az ÚR színe előtt! Miért hoztatok az ÚR gyülekezetét ebbe a pusztába? Miért hoztatok föl bennünket Egyiptomból, és miért vezettetek bennünket erre a rossz helyre? Mózes és Áron pedig a gyülekezet előtt a kijelentés sátrának bejáratához ment, és ott arcra borult. Ekkor megjelent nekik az ÚR dicsősége. Ekkor így beszélt Mózeshez az ÚR: Vedd a botodat, és testvéreddel, Áronnal együtt gyűjtsd össze a közösséget, és szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet! Mózes tehát az ÚR színe előtt magához vette a botját a kapott parancs szerint. Azután összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre bőséges víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok is. Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem mutattátok fel szentségemet Izrael fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok. Ezek Meribá vizei: amikor Izrael fiai perbe szálltak az Úrral, ő ezekkel mutatta meg nekik a szentségét.”

IV. Mózes 20,1-13

Kedves Testvérek! Október 31. a Reformáció emléknapja. Ezen a napon függesztette ki – a néphagyomány szerint – Luther Márton a wittenbergi vártemplom kapujára a 95 tételét. Ezzel kezdetét vette az egyház megújulása. Az akkori katolikus egyház és a nép hitélete romlott volt, s romokban hevert, legalábbis evangéliumi, biblikus értelemben. Távol került az egyház, s benne az egyház tagjai az evangéliumi keresztyénségtől, vagyis a Krisztus követésétől. Sokak várták, óhajtották a megújulást, a tiszta ige hirdetését, az evangélium szerinti megtérést. Voltak, akik tenni is tudtak az ügyért, de a romlottság, a nép vezetőinek lelki vaksága és ellenérdekltsége miatt sok megújító kísérlet eleve kudarca volt ítéelve.

Luther tette erőt és bátorságot kölcsönzött azoknak is, akik addig csak a belső szobába, az imádság által munkálták a reformációt.

Milyen nagyszerű, hogy Isten munkálkodik, hogy kiárasztja Szentlelkét és támaszt lelki vezetőket, akik által a legsötétebbnek hit órákban is adhat lelki megújulást, lelki ébredést, megtérést, újjászületést és hitbeli megerősödést, megszentelődést.

Bűnbánattal kell megállnunk ma is, az ÚR előtt, mert bár hirdettetik az ige, az evangélium, sokak megtérnek, rálépve a krisztusi keskeny útra, de mégis megállapíthatjuk, hogy a megszentelődésben, a megszentelt életben, a mai kor

egyháza is csorbát szenved! Hiányzik belőlünk a teljes odaszánás, a hitbeli, tiszta hűség az ÚR iránt. Csorbát szenved sok esetben a testvériség is a Krisztus követői között. Sokszor a világhoz hasonlóan elkényelmesedünk, szeretjük a jólétet, s nincs ínyünkre ellent állni a bűnnek a vérig, nincs kedvünkre harcolni a hit szép és nemes harcát. Sokszor a világi áramlatok jobban beívódnak az erkölcsiségünkbe, a gondolkodásunkba, mint Isten igéje! Isten igéje ma is megújulásra buzdít és teljes elköteleződésre int Krisztus iránt!

Így volt ez több ezer évvel ezelőtt is, mikor Isten erős kézzel, nagy hatalommal és látványos csodákkal megszabadította Izrael népét az egyiptomi fogságból, s majd vezette Kánaán földjére őket a pusztán keresztül 40 esztendeig. Isten hűséges volt népe iránt. Támasztott vezetőket, akiket megerősített, lelke által készé és hajlandóvá tett arra, hogy őt kövessék, őt szolgálják és továbbadják Isten üzenetét, parancsait a nép felé. Nem volt könnyű ez a vezetői tiszt, sem Mózesnek, sem Áronnak! De a helyükön kellett maradniuk, hogy célba vezessék Isten népét! A nép viszont keménynyakú maradt. Izrael népe számára is, hiába voltak a megtapasztalások, hiába volt szemmel látható Isten jelenléte a tűz és a felhőoszlop által. Hiába kapták a jeleket Isten gondviselő szeretetéről. Éhezésükben mannat adott. Mikor megundorodtak a mannatól, mert megunták, hogy mindennap azt

kellett enniük – hitvány eledelnek nevezve azt -, akkor a hűségüket fűjjel elégitette meg. Hiába bizonyította alkalomról-alkalomra az ÚR, hogy közöttük van, hogy nem hagyja el őket, a nép mégis lázadozott, elégedetlenkedett, zúgolódott Isten, s Mózes és Áron ellen. Isten minden alkalommal kielégítette a nép szükségleteit, de újból és újból beleestek a zúgolódás bűnébe, s nem bíztak Isten atyai szeretetében, hogy ő megsegíti és kivezeti őket a bajból, a szükségből. Isten nem hagyta el őket, de ezt valahogy nem tudták az újabb és újabb szükséghelyzetekben Isten iránti bizalomra váltani. Ismerték az ÚR munkálkodását, de ez az újabb helyzetekben nem párosult hittel!

Alapigénben is egy újabb szükséghelyzet állt elő. Elfogyott a vízük a pusztában. A szomjúság keltette félelemben nem imádság gyűlt a szívükben, hanem lázadás, zúgolódás a nép vezetői ellen. Ez egy örökös kísértése Isten népének, hogy vész helyzetben nem Istenhez fordulunk imádságban, feltárva félelmeinket, szükségünket, hanem hitetlenség, zúgolódás támad a szívekben.

A tapasztalatok, a hitlélmények magától értetődővé tennék, hogy most forduljanak az Úrhoz, aki mindaddig megsegítette őket, de nem ez a bizalom, nem ez a hit vezette a népet, hanem a körülmények miatti félelem és kétségbeesés bizonyult erősebbnek a hittel szemben, az Istenre hagyatkozás helyett! A nép elégedetlenkedett, visszavágyott az egyiptomi húsosfazekakhoz, megfélemlítve a szolgaság sanyarúságáról. Lázadva, mellet döngötte mentek neki Mózesnek és Áronnak. Mindeközben milyen kontraszt, hogy Mózes és Áron nem kezdtek mellet döngötni, hatalmukkal visszaélni, vagy visszahökölni, hanem hittel leborultak a kijelentés sátra előtt az ÚR elé, tőle várva a megoldást a szükséghelyzetre és a szorongatásukra, hiszen majdhogynem agyonkövezte őket a nép - a kétségbeesés, a szomjúság, a víz hiánya miatt.

Nagy tanulság ez a mi számunkra is, hogy mi megemlékezünk-e az Úrról, a korábbi hitbizonyosságokról, Isten jótéteményeiről, ajándékairól! Megemlékezünk-e az

imameghallgatásokról, vagy a körülmények, a szomjúság, fájdalom, halál közelség... miatt kétségbeesünk, s talán fel is lázadunk az ÚR ellen, hogy miért enged ilyen-olyan helyzetekbe!

Isten beleenged szükséghelyzetekbe, embert próbáló, szorongatott helyzetekbe, szomjúságba, éhezésbe, betegségbe, fájdalomba... - felismerjük-e? a hit próbái ezek! Kifejezzük-e bizalmunkat mennyei Atyánk felé? Kitarjuk-e szívünket, s felemeljük-e tekintetünket az Úrhoz, mert segítségünk és pajzsunk ő!

Leküzdjük-e az akadályokat, a kísértéseket, helyet adva az Úrnak, aki meg tud erősíteni, meg tud újítani, megoldást tud adni, akkor és ott, amikor ő jön és elérkeznek látja a szabadulás, az imameghallgatás idejét! A hit, és a bizalom pont azt jelenti, hogy megbízunk Istenben, hogy ő tudja, hogy mi a jó, ő tudja, hogy minek, mikor van itt az ideje. Lelki éhségünkben, szomjúságunkban is ő ad testi-lelki kenyeret és vizet, amely meg tudja elégiteni a lelkünket!

Visszatérve a történethez: Mi történt? Az ÚR megszólította Mózeset, hogy fogja a botját és menjen Áronnal a sziklához és parancsolják meg a sziklának, hogy adjon vizet! Mózes engedelmességet az Úrnak? Részben! Valamiképpen Mózes hozzáállásában is a hitetlenség, a kétségbeesés testesült meg. Ezért az ÚR nemcsak a népet, hanem Mózeset is megrója, amiért nem hittek benne.

Testvérek! Vigyázzunk, hogy hogyan élünk, hogy mit hiszünk, s milyen helyzetekben fogatkozunk meg a hitünk! Az ÚR velünk van, figyeljünk rá! Legyünk készek odafigyelni az ÚR szavára, mert ha ő szól, ha ő cselekszik, víz fakad a sziklából is, ha ő szól véget ér a próba, véget ér a szenvedés, *de csak akkor, amikor az ÚR szól.* Meribá vizei a keserű lázadás és hitetlenség helyszíne. Mi is kerülhetünk hasonló helyzetbe. Ne keményítsük meg ilyenkor a szívünket, ne engedjük, hogy a hitetlenség, a lázadás, a zúgolódás erőt vegyenek rajtunk, hanem a Reformáció népeként, élő hittel tekintsünk az Úrra és várjunk az ő szavának beteljesedésére! Ámen.

Elhangzott: 2018. 10. 28. 15⁰⁰ Idősek Otthonában

Bába Károly

Egyházközségünk 2019. évi Missziói munkatervének kivonatos ismertetése

- I. Építkezések (Szervezés, gyűjtés, kommunikálás)
 1. A parókiális építkezés befejezése (külső térköburkolat, kertrendezés)
 2. Rákoskerti templom építése elkezdése (Bp.-misszió)
 3. Nemzeti és református kerámia-címerek készítése egyházi épületeink megjelölésére
- II. Koncepcionális missziói tervek
 1. Egyházközségünk oktatási intézményeiben a lelkeszi jelenlét fokozott biztosítása megtörtént. Istentiszteletek, áhítatok, hitoktatás, hittantábor szervezése mellett a pedagógusok, intézményi dolgozók, gyermekek és szülők-hozzá tartozók lelkigondozásának megvalósításával.
 2. Nyári napközis tábor a parókián (esetleg angol nyelvű is)
 3. *Krisztus az éneke* c. Dunamelléki énekeskönyvet bevezettük gyülekezeti használatra
- III. Konkrét programok
 1. Gyülekezeti honlap folyamatos frissítése
 2. Iskolai – óvodai – gyülekezeti alkalmak, események összehangolása
 3. Apa-fia csoport program
 4. Enter ifi szolgálat (frissen konfirmáltakból szervezve)
 5. Gyülekezeti tagok Református Cursillon való részvételre bátorítása
 6. Testvérgyülekezeti kapcsolatépítés – Barabás; Siklós-Máriagyűd Zilah-Liget;
 7. Gyászolók istentisztelete „Örök élet vasárnapján”
 8. Hálaadó nap rendezése
 9. Gyülekezeti, presbiteri, munkatársi délután, hétvége szervezése
 10. Gyülekezeti családi kirándulás tavasszal, ősszel (autóbuszos kirándulás)
 11. Jótékonyági koncert szervezése az iskola/óvoda részére (Tőkés-Bodor Ferenc)
 12. Egy diakóniai szolgálati ág bemutatása, szeretetvendégséggel (Terv: mozgássérültek meghívása)
 13. XVII. kerületi ref. gyülekezetek közötti presbiteri továbbképzések és találkozások folytatásának szándéka
 14. *Keresztkérdések* 10 alkalomból álló gyülekezetépítő sorozata vagy önálló bibliaiskolai program szervezése (Bej Attila lp. + Szentírás Szövetség)
 15. Nyári táborok (Cserkész, Timó ifi, Enter ifi; Hittan, Előszoba, Női csendeshét)
 16. Evangelizáció vagy evangelizációs alkalom tavaszra
 17. Kántálás az adventi hetekben
 18. Ökumenikus imahét, reformáció – felekezetközi tartás
 19. Ifjúsági jellegű zenés istentiszteletek
 20. Az előző évi keresztek családjainak összehívása hitépítő alkalom keretében. Évente a születésnap megemlékezés mellett, a keresztelestről is köszöntő lapot küldünk a gyermekeknek - családoknak. Felajánlanánk az évenkénti keresztelestről otthoni összejövetelen való bekapcsolódásunkat, ill. a keresztelestről megemlékezés megtartását a gyülekezetben. Keresztelés előtti megbeszéléseken ezekről a lehetőségekről előre tájékoztatnánk a szülőket, keresztszülőket.
 21. Ugyanígy a templomi esküvős párokat is csoportba hívjuk. Ifjú házaspárok köre néven tartják alkalmukat, havonta egyszer.
 22. Iskolai és óvodai hit- és közösségépítés elismerése: Ravasz László díj éves kiosztása
 23. Alkalmi képzőművészeti kiállítások tartása, gyülekezetünk művésztagjainak bevonásával

GYÜLEKEZETI NAP és testvérgyülekezeti találkozó

2018. november 18. 10:00 – 17:00

„Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre” Zsolt. 90,1

10:00 Istentisztelet

- igét hirdet: Dr. Komlósi Péter Attila *Siklós-Máriagyűdi* lp.
- Énekkar szolgálata, vezeti: Princz Egonné
- Bizonyágtétel: Vasas Lászlóné Zsuzsanna

11:15 „*Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete*” Zsolt. 107,1

- Énekes dicsőítés. Vezeti: Czap Krisztina

11:50 játékhoz a csapattagok megkeresése

12:00 Ebéd (és a további programok a Gyülekezeti teremben)

*Kedves Családok!
Gyermekvigyázást biztosítunk a
gyülekezeti nap teljes ideje alatt!*

13:00 *Siklósi Testvérgyülekezet képes bemutatása* – Dr. Komlósi Péter Attila

13:45 éneklés

13:50 *Előadás a családról:* Erős Gyuláné Éva

14:20 szünet

14:30 *bizonyágtétel:* Pógyor Judit

14:50 éneklés

14:55 *bizonyágtétel:* Parádi házaspár

15:35 éneklés

15:40 *bizonyágtétel:* Bihari házaspár

16:15 „Csapatépítő” játék

16:45 imaközösség

16:55 *áldás, zárszó:* Dr. Füzesi Zoltán

*A Gyülekezeti nap keretében
kiállítást szerveznek cserkészeink, a
812. sz. Csaba Vezér Cserkészcsapat
újjaszervezésének 25. évfordulója
alkalmából!*

Örökélet vasárnapja:

A gyászolók istentisztelete 2018. november 25-én, délután 15⁰⁰ órai kezdettel kerül megtartásra. Erre az alkalomra az idén és a tavalyi esztendő során eltemetett testvéreink hozzátartozóit hívjuk közös megemlékezésre, és vigasztalásra. Igét hirdet:

Bizonyágot tesz: Karsai Anita

Az alkalom szeretetvendégséggel zárul.

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

VASÁRNAP: 10.00 **Istentisztelet**

10.00 Gyermekek istentiszteletek
(Mustármag, alsós és felsős csoportok)
11.30 Konfirmációra felkészítő
15.00 Felnőtt Konfirmáció
16.00 Enter ifi (hetente)

HÉTFŐ: 18.30 Énekkar

SZERDA: 09.00 Nagymama-kör
19.00 Imakör

CSÜTÖRTÖK: 10.00 Kismama-kör (páros hét)
18.00 Bibliaóra
19.00 Timóteus ifi

PÉNTEK: 18.00 Férfi-kör (páros hét)
18.00 Előszoba ifi (páratlan hét)
19.00 Női kör (páratlan hét)

SZOMBAT: 09.00 Cserkész foglalkozás
15.00 Evangélizációs foci
16.00 (Egy)házaskör
(minden hó harmadik szombatja)
18.00 W-ifi (Páros hét)
Ifjú Házaskör Havonta

Lelkészi hivatal - bejelentési, egyeztetési idő
(lelkigondozói beszélgetések; temetési bejelentés; keresztelelés, esküvői megbeszélés):

Hétfő: 16:30 - 17:30

Csütörtök: 16:30 - 17:30

Vasárnap: 11:30 - 12:00

A Fenntartói Irodában, szerdánként,
Gyülekezeti Fogadónapot tartunk: 8.30–
14.30 között, különböző befizetések és a
telefonflottával kapcsolatos ügyek
intézésére!

A Gyülekezet elérhetőségei:

cím: 1171 Bp. Rákoscaba u. 2.

telefon: 257-73-56

email: budapest-rakoscaba@reformatus.hu

honlap: www.rakoscabairef.hu

istentiszteletek közvetítése:

www.youtube.com/c/rakoscabairef

Kiemelt alkalmak, istentiszteletek:

2018. október 31. **Reformáció ünnepe** 18.00 Istentisztelet a baptista testvérekkel

November 3. 10.00 **gyermekszolgálatot végzők munkatársi alkalma**

November 4. 10.00 Istentisztelet

November 11. 10.00 Istentisztelet / 15.30 Rákoskerten istentisztelet

November 18. 10.00 - 17.00 **Gyülekezeti nap – Testvérgyülekezeti találkozó**

November 25. **Örökélet vasárnapja** 10.00 Istentisztelet

15.00 Gyászolók Istentisztelete

December 02. **Advent I. vasárnapja** 10.00 Úrvacsorás-istentisztelet

Új hagyományt szeretnénk teremteni:

„Ugorj Be!” (teázós, kávézós alkalom) 2018. november 4.-től

Istentisztelet után a „kapuban ácsorgós” beszélgetés helyett a kedves Testvéreket teával, kávéval, illetve aprósüteménnyel várjuk a gyülekezeti ház templom felőli oldalánál, ill. a verandán, rossz időben a gyülekezeti termekben, így biztosítva a családi légkört és egy helyet, ahol nyugodtan lehet beszélgetni, testvéri kapcsolatokat ápolni.

A kezdeti költségekhez 250 Font adományt kaptunk Angliából, a Watchorn Methodist Church-től ahol Erdős Benjámín önkéntes diakóniai szolgálatát végezte a tavalyi évben, ahol ez a kezdeményezés már bizonyította közösségépítő hatását.

Reméljük, hogy ezúton támogathatjuk a gyülekezeti tagok közötti egység fejlődését, illetve a korosztályokat közelebb hozhatjuk egymáshoz.

„Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdüül.” Példabeszédek 11, 25

*Henri Viscanti: A meghallgatott imádság - és Isten azt mondta: nem
Mekértem Istent, hogy vegye el a büszkeségemet,
de Ő azt mondta: nem.
Azt mondta, hogy a büszkeséget nem Ő veszi el,
hanem nekem kell feladnom azt.*

*Kértem Istentől, hogy fogyatékos gyermekem legyen egészséges,
de Ő azt mondta: nem.
Azt mondta, hogy a lelke egészséges,
a teste csak átmenet.*

*Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet,
de Ő azt mondta: nem.
Azt mondta, hogy a türelem a megpróbáltatás mellékterméke,
nem kapni, megszerezni kell.*

*Kértem Istent, hogy adjon nekem boldogságot,
de Ő azt mondta: nem.
Azt mondta, csak áldását adhatja,
a boldogság rajtam múlik.*

*Kértem Istent, hogy kíméljen meg a fájdalomtól,
de Ő azt mondta: nem.
A szenvedés eltávolít a világ dolgaitól
és közelebb visz Hozzá.*

*Kértem Istent, hogy adjon lelki fejlődést,
de Ő azt mondta: nem.
Azt mondta, hogy a fejlődés az én dolgom,
de hajlandó megmetszeni, hogy gyümölcsöt hozzak.*

*Kértem Istent, hogy segítsen másokat szeretni,
úgy, ahogy Ő szeret engem.
Erre azt felelte: látom, már kezdted érteni.*

*Kértem erőt...
És Isten adott nehézségeket, amelyek erőssé tesznek.*

*Kértem bölcsességet...
És Isten adott problémákat, hogy megoldjam azokat.*

*Kértem bátorságot...
És Isten adott veszélyeket, hogy legyőzzem azokat.*

*Kértem, adjon szeretetet...
És Isten adott gondterhelt embereket, hogy segítsek rajtuk.*

*Kértem kegyelmeket...
És Isten adott lehetőségeket.*

*Semmit sem kaptam, amit akartam.
Mekaptam mindent, amire szükségem volt.
És imáim meghallgatásra leltek.*
